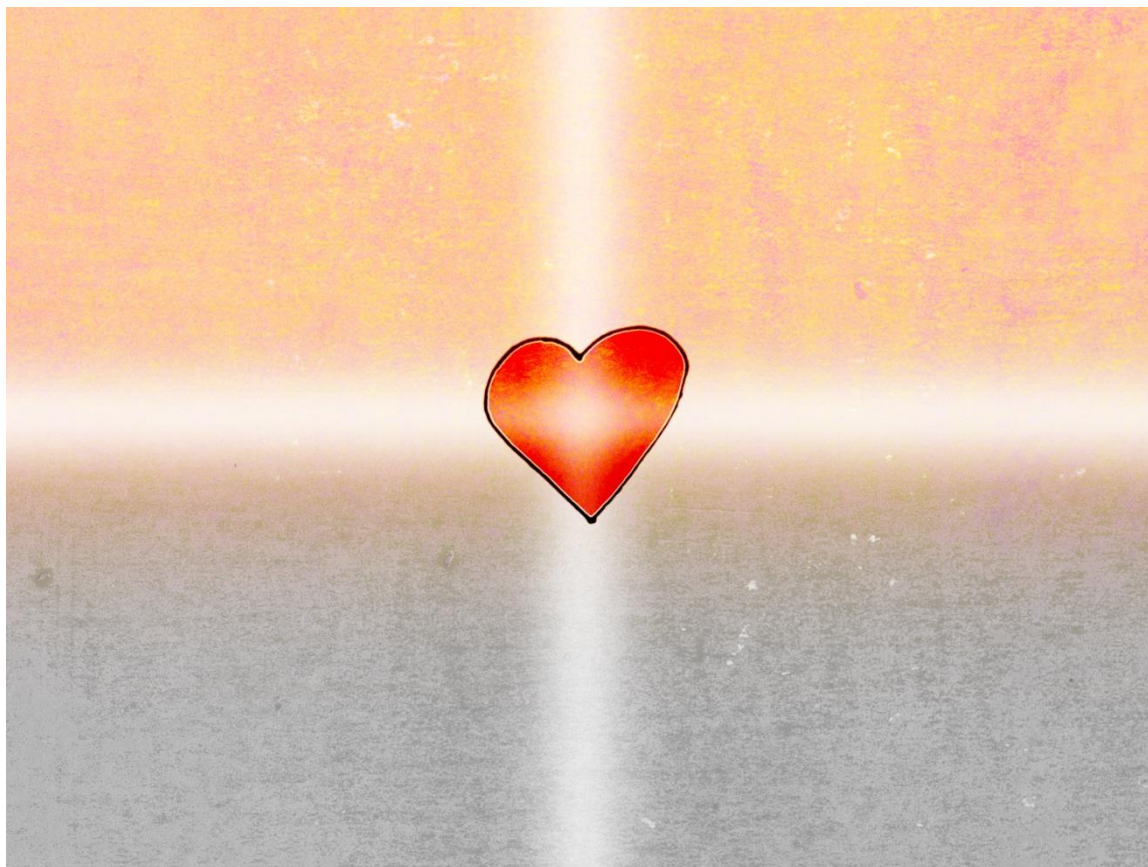

Grēksūdze

Sebastianu un viņa draugu prāvests uzaicina atnākt pie viņa uz izlīguma sarunu. „Jūs domājat uz bikti!” iesaucas Stefans. „Mana vecvecmāmiņa teica, lai es uzrakstu uz papīra savus grēkus, lai neaizmirstos par tiem pateikt. Bet man jau nekā nav ko teikt!” Prāvests brīnās. „Tev nav ko teikt?” „Nezinu nevienu kļūdu,” paziņo Stefans. „Un tāpēc es nenākšu.” „Vienu mirkli, mani mīļie,” saka prāvests. „Es vēlējos ar katru no jums parunāt atsevišķi. Vienalga, vai jūs pēc tam izlemsiet piedalīties izlīgšanas svētkos vai nē.” Stefans palūkojas uz Sebastianu. Sebastianus parausta plecus. „Parunāties jau nekad nenāk par sliktu, vai ne?” „Nu labi,” saka Stefans. „Tad es iešu Jums līdz.” Prāvesta istaba ir liela un gaiša. Uz galda stāv vāze ar vijolītēm. Tās smaržo. „Man tas likās interesanti,” saka prāvests Stefanam, „ka Tev nav nekādu kļūdu. Es domāju, ka ikvienam cilvēkam gadās kļūdīties.” „Jums arī?” „Un kā vēl!” saka prāvests un smejas. „Kā, piemēram?” jautā Stefans. „Viena no manām kļūdām,” iesāk prāvests, „ir tā, ka dažreiz vakaros es pārāk ilgi lasu, pat naktī vēl lasu. Nākamajā rītā es tad esmu sliktā garastāvoklī. Ministranti jūt manu sliktu omu, un es dusmojos pat par to, ka atkal zvana telefons, un kafija man šķiet slikti sagatavota. Un tad apmēram ap deviņiem, pusdesmitiem es kļūstu atkal normāls un atvainojos saviem līdzcilvēkiem par to, ka biju slikti izturējies, un apņemos, ka turpmāk vakarā pulksten vienpadsmitos es nodzēsīšu gaismu.” Viņš nopūšas. „Jā, tā ir viena no manām kļūdām. Bet man to ir vairākas.” Stefans vēlas prāvestu mierināt. „Man arī no rītiem bieži ir sliktis garastāvoklis. Ja vakarā pārāk ilgi bija ieslēgts televizors... tad brokastojot es strīdos ar māsām. No viņu balsīm man sāp galva. Es kliežu, lai viņas tur muti. Mamma tad sabar mani. Es kniebju māsām. Mēs sākam boksēties pāri galdam. Tad paps sāk bārties uz māsām. Manis dēļ dažkārt rīts ir sabojāts visiem. Tikai tāpēc, ka es vakarā pārāk ilgi... Es saprotu Jūs!”

„Vai Tu drīksti skatīties vēlās filmas?”

„Nē. Mēs nedrīkstam. Dažkārt es aizeju uz tēva darbistabu mansardā un skatos tur televizoru. Viņi sēž lejā ziemas dārzā un domā, ka esmu gultā.”

„Un skolā?” jautā prāvests. „Vai tur Tu vienmēr labi satiec ar citiem?”

Stefans pārdomā. „Ne vienmēr... Ar Sebastianu lielāko tiesu jā. Ar Pjēru gandrīz nekad. Viņš ir par daudz iedomīgs, jo viņam ir melnā josta. Vakar es viņam pieliku kāju priekšā un viņš nogāzās zemē visā garumā! Es dabūju viņu uz vēdera gar zemi un saucu: „Hoplā, mūsu džudo zvaigzne!”

„Stefan, vai Tu arī labprāt apgūtu džudo?”

„Viņi man neatļauj. Viņiem nav laika, mani tik bieži vadāt turp un atpakaļ.”

„Bet Tev tas būtu prieks?”

„Milzīgs prieks! Arī Sebastianam. Un īpaši Kenanam!”

„Kāpēc jūs nepalūdzat, lai Pjērs jūs trenē?”

Stefans ar sastingušu seju palūkojas prāvestā. „Ko?”

„Nu, ja jau Pjērs ir tik spēcīgs džudists?”

„Dīvaina doma,” murmina Stefans. „Jūs domājat, ka viņš mums gribēs kaut ko mācīt?”

„Nav ne jausmas,” saka prāvests. „Jums viņam jāpajautā. – Tā, un tagad es gribētu vēl arī zināt, kā Tu satiec ar Dievu.”

Stefans padomā. „Nemaz ne slikti, man šķiet. Katrā ziņā labāk kā ar manām māsām.”

„Vai Tu bieži runā ar Viņu?”

„Jūs domājat lūgšanas? Nu.. Šad un tad. Kad ome man atgādina.”

„Dievs priedājas, ja Tu klusībā ar Viņu sarunājies. Ja Tu vakaros vienkārši pārrunā ar Viņu to, kāda bija Tava aizgājusi diena. Ja Tu no rīta saki: „Pasargā mani, es vēlos piederēt Tev!” Dievs palīdzēs Tev nonākt pie kārtības, ja Tavā dzīvē kaut kas būs sagājis grīstē. Un, ja Tavas kļūdas Tev sāp, Viņš dāvina spēku citu reizi rīkoties labāk. Vai Tev ir žēl, ja esi pieļāvis kļūdas?”

„Nu jā, kaut kā nepatīkami tas tomēr ir...”

„Un kas Tev šķiet sevī labs?”

Stefans brīnās. „Manī? Labs?”

„Tev taču noteikti ir kādas īpašās stiprās puses?” prāvests turpina taujāt.

„Tādā ziņā jā,” murmina Stefans. „Klodam es palīdzu lasīt. Palīdzu omei dārzā un papam darbnīcā. Esmu speciālists saldējumu saldēdiena gatavošanā.”

Prāvests pamāj. „Tad nu tagad, Stefan, ja Tu vēlies, mēs varam nosvinēt izlīgumu ar Dievu. Viņš Tev saka: „Viss ir atkal kārtībā.” Viņš mīl Tevi tādu, kāds Tu esi, ar Tavām labajām un ne tik labajām īpašībām. Viņš grib Tev palīdzēt labāk sadzīvot ar līdzcilvēkiem. Esi ar mieru?”

„Skaidrs,” atbild Stefans.

Prāvests saka viņam piedošanas vārdus un svētī viņu. „Tagad ej un atsūti šurp pie manis Sebastianu.”

Stefans ir jau pie durvīm, kad viņam kaut kas ienāk prātā. „Zinu kādu triku, domātu Jums, prāvesta kungs.”

„Triku?”

„Jā. Vakarā uzstādiet savu modinātāju uz pulksten vienpadsmitiem. Tas Jūs viens divi izraus ārā no visinteresantākās grāmatas, un Jūs varēsiet apdomāt, vai gribat beigt lasīt vai nē.”

„Paldies, Stefan, tā ir ģeniāla ideja!”

Stefans pietur durvis, lai var ienākt Sebastianus. „Viss bija pavisam vienkārši,” viņš pačukst.